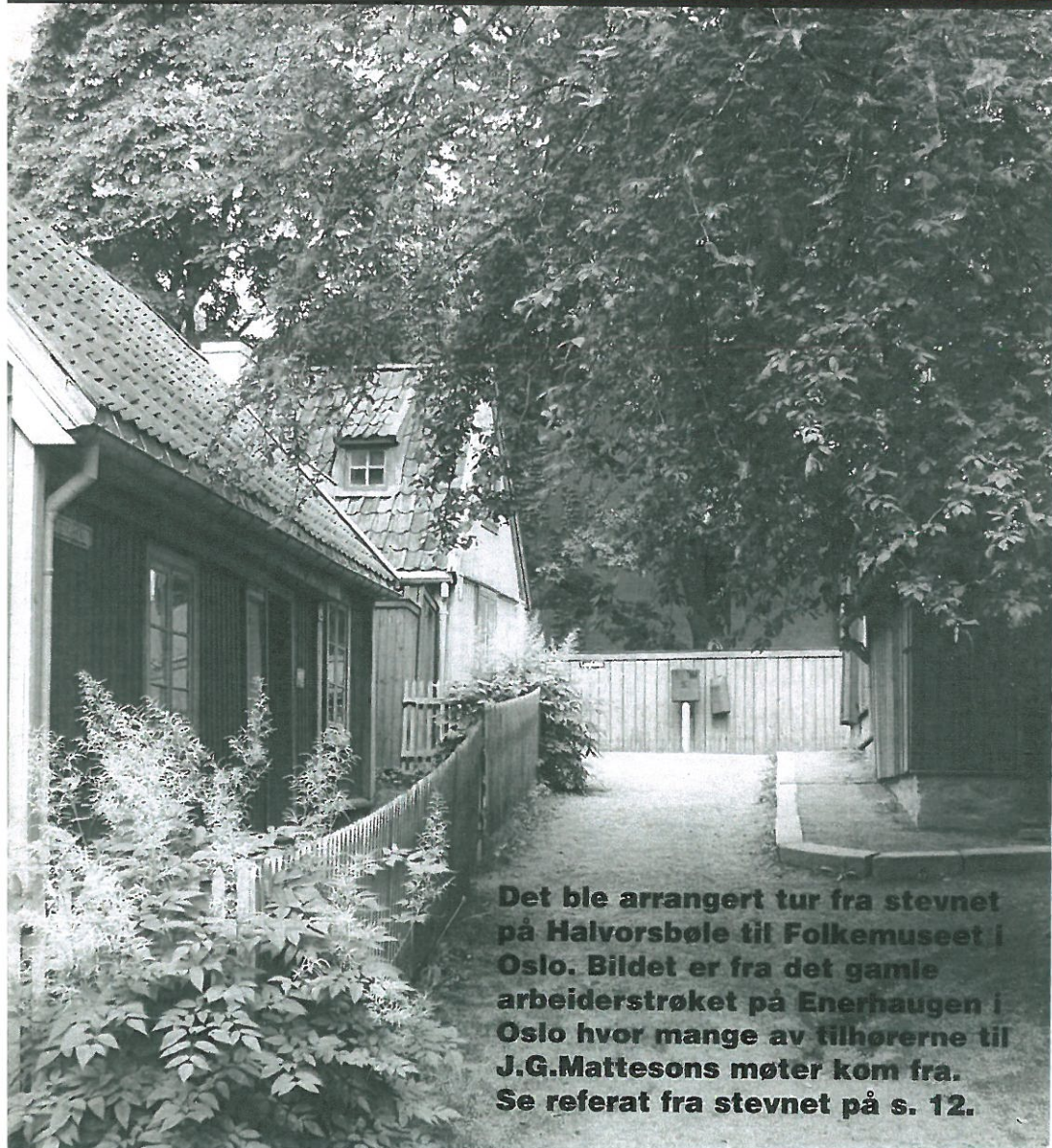

Aktiv Pensjonstid

Nr. 3 - 3. kvartal 2006 - 17. årgang

Det ble arrangert tur fra stevnet på Halvorsbøle til Folkemuseet i Oslo. Bildet er fra det gamle arbeiderstrøket på Enerhaugen i Oslo hvor mange av tilhørerne til J.G.Mattesons møter kom fra. Se referat fra stevnet på s. 12.

VÅRT ARVEGODS

Av Rolf Kvinge

Fotos: Frøydis Liset

Seniortreffet 2006 er over og vi kan se tilbake på hyggelige dager på Halvorsbøle på Hadeland. Stevnet bar preg av et godt planlagt, variert program med mye hygge, men også meget alvor. Det var et stevne for adventister og hadde som tema: Guds Ord – Vårt arvegods. Vår gjestetaler bar fram nettopp tanker i denne forbindelse. Taleren på fredagskvelden, David Havstein, bar med seg tanker om denne rikdom. Hver dag møtte vi oppmuntrende ord ved morgenmaten båret fram av Bent Nielsen. Den åndelige styrke, som bare troen på Jesus Kristus kan gi oss, preget

samværet. Samtidig er det godt å ta med seg at den sosiale siden av sammenkomsten hadde stor betydning. Det var godt å møtes på så mange måter. Vi forlot Halvorsbøle styrket i vår tro og med fornyet følelse av samhold og vennskap.

Det var mulig å få et så godt og variert program som vi hadde, fordi noen var villig å bære byrder. Jeg er takknemmelig fordi kjøkkensjefen ved Ekebyholmskolan i Sverige, nordmannen Jan Cederstrøm, sammen med sin kone Yvonne tok ansvaret for bespisningen. Pensjonistforeningens styre arbeidet

Praten gikk livlig på terrassen på Halvorsbøle. Det er koselig å møte venner og være sammen.

“Valen-kvartetten” gledet oss på Halvorsbøle med sin vakre sang.

gjennom måneder med planleggingen av stevnet og tok del i gjennomføringen av selve stevnet på mange måter.

Det er meget betydningsfullt at vi systematisk gjennom Den Hellige ånds nærvær i vårt liv får et fornyet Gudsforhold. Den daglige overgivelse og den stadige søken etter Jesu nærvær i vårt liv er viktig. Det er når vi vandrer hånd i hånd med Jesus at vi kan nå fram til Guds plan med vårt liv. Og i Matt. 10, 32 har Mesteren noe viktig å si oss:

Derfor, hver den som bekjenner meg for menneskene, ham skal også jeg kjennes ved for min Far i himmelen.

Vi har som kristne det privilegium at vi kan vitne for våre medmennesker om vårt forhold til Jesus Kristus. Dette er vår forrett. Vi kan gjennom vårt liv og ved vår tale formidle Guds kjærlighet til menneskene omkring oss. Vårt vitnesbyrd kan

føre til at andre finner frelsens vei. Og når dette skjer bringer det glede til Jesus og Faderen.

Som pensjonister føler vi ansvar for de kommende generasjoner. Vi vet at de som er barn og unge i dag kan komme til å spille avgjørende roller i den siste store strid før Jesus kommer. Fra vårt ståsted ønsker vi å bygge bro til ungdommen og formidle tro, håp og tillit til dem. Kvelden, fredag den 27. oktober og hele sabbaten den 28. oktober ønsker vi å være sammen på Tyrifjord Videregående Skole. Det blir et interessant stevnemøte mellom de eldre og ungdommen på skolen. Vi håper at mange pensjonister legger planer for å komme til møtene. Gi oss i styret gjerne beskjed om at du kommer.

Jeg ønsker dere meget av Guds Ånds innflytelse i ditt liv. Måtte Herren Jesus gi deg av sin fred og av håpet for fremtiden. Håpet om Jesu komme.

DE FEIRET JERNBRYLLUP

Av Øivind Gjertsen

Amanda og Bernhard Holm har feiret jernbryllup. Den 20. august 1936 ble de gift i Bergen. Selve inngåelsen av ekteskapet og det 70 år lange fellesskapet har sin spesielle historie. Bernhard er nå blitt 96 år og Amanda 93 år gammel. De har det "ryddig på loftet" fremdeles og nyter i sin alderdom relativt god helse. Men særlig nyter de fellesskapet de har hatt gjennom de mange år, dessuten felleskap med familie og venner, og ikke å forglemme det aller viktigste: fellesskapet med den evige Gud.

Det begynte i 1930-årene. Bernhard var utdannet skiltmaler og arbeidet sammen med broren i Håkonsgaten i Bergen. En dag fikk broren besøk av en kolportør fra Adventistsamfunnet. Han reiste omkring for å selge boka "Et ord i rette tid". Broren hadde ingen planer om å lese boka. "Han kjøpte boka fordi han syntes synd på kolportøren," forteller Bernhard. Han hadde alltid interessert seg for det skrevne ord, og en dag begynte han å lese i "Et ord i rette tid". Lesingen av denne boka førte med seg bibellesing også. Bernhard fikk svar på mange spørsmål han hadde hatt og aksepterte innholdet som Guds sannhet.

Lesingen av "Et ord i rette tid" snudde opp ned på mye av det Bernhard hadde trodd på. "Jeg var særlig fascinert av Daniels bok og de bibelske profetier," forteller han. "Jeg tok til meg det jeg leste og begynte i 1933 å holde sabbat."

Bernhard trodde han var den eneste adventist, i alle fall i Bergen. Menigheten avverterte ikke møtene sine av økonomiske årsaker. For å søke fellesskap med sin himmelske far la han hver sabbat ut på vandring i et av Bergens sju fjell. Han hadde bibel og "Et ord i rette tid" med seg. Ute i Guds natur studerte han disse skriftene, og de bibelske sannheter festet seg i sjelen hans. En dag hendte det noe spesielt. Hans far, som var blitt pensjonist i de dager, hadde for vane å spasere rundt i Bergens gater. Så fortalte han sønnen noe ganske interessant: "Der borte i Sigurdsgaten 25, like ved muren, samles det hver lørdag formiddag en flokk mennesker iført sine beste klær." Den påfølgende lørdag formiddag finner du Bernhard, også iført "besteklærne", i Sigurdsgaten 25. "Da jeg kom inn i salen, akkurat idet de var ferdig med sabbatskolen, følte jeg at jeg var kommet til himmelen," forteller han meg med sviktende stemme. Det som skjedde på denne sabbaten gjorde et uutslettelig inntrykk på ham. Siden var han hver sabbat å finne i kirkelokalet vårt i Bergen, i Sigurdsgaten, dette uanselige menighetslokalet som var blitt innredet i en gammel smie eller hestetall. Den 25. august 1934 ble han døpt av pastor O. S. Lie.

Menigheten var den gang som nå preget av aktivitet med møter på sabbaten og offentlige møter hvert år, med ungdomslag, dorkasforening, solskinnsgupper,

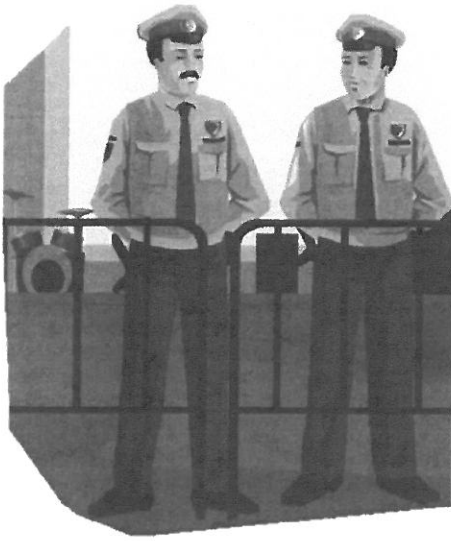
musikklag og kor. Bernhard ble en del av alt dette. I menigheten møtte han Amanda, datter til Arne og Kari Haukeland, opprinnelig fra Sunnhordaland. Haukeland-navnet er et godt, gammelt adventistnavn, og mange adventister stammer fra dem. Det oppsto "søt musikk" mellom Bernhard og Amanda, og for 70 år siden ble de viet og har siden fått leve sammen i et lykkelig ekteskap.

Livet i menigheten har alltid opptatt disse to. Da de fikk sitt første barn, tok de barnet i barnevognen til øvelser i sangkoret og til de forskjellige sammenkomster i menigheten. 3 barn, 9 barnebarn, 17 oldebarn og 2 tippoldebarn er kommet som et resultat av denne alliansen. Ekteparet sørget for å bringe sine etterkommere i Guds nærhet i menigheten. Selv har de gjennom de mange år vært trofaste, aktive adventister. Jeg opplevde selv i min oppvekst Bernhard som den lærde, kunnskapsrike og kloke Guds mann. Han var gjennom mange år forstander i menigheten, sabbatsskolelærer og sabbatsskoleformann og hadde gjennom årene alle de

embeter menigheten kunne betro sine medlemmer. En rekke av oss unge opplevde å bli kalt til side av denne mann. Han hadde det budskap til oss at menighetsstyret hadde besluttet å bekoste et år på Onsrud Misjonsskole for oss. I sin iver etter å beholde ungdommen hadde man i Bergen på den tiden en årlig post på budsjettet: Onsrud-eleven. Det ble samlet inn penger for å finansiere dette prosjektet, og trofaste ledere i menigheten, som for eksempel Bernhard, ledet an.

Amanda har gjennom alle disse år stått ved sin manns side i de oppgaver menigheten påla ham. Med sitt gode humør og store arbeidskapasitet har hun vært en verdifull støtte for Bernhard. I tillegg til hus og barn har hun i lange perioder også vært engasjert utenfor hjemmet. I menigheten har hun arbeidet i det stille med en sterk omtanke for andre og med en egen evne til å ta seg av de svake. De har utfyllt hverandre og vært verdifulle redskaper for Gud både i og utenfor menigheten.

Vi ønsker dette ekteparet alle gode ting i tiden som ligger foran!

patuljerer her av og til gjennom natten, så du kan slappe av og sove.» Jeg var ganske trøtt og sovnet umiddelbart.

Neste morgen da jeg våknet, fikk jeg øye på flere små grupper med voksne og barn som lå her og der. Det var nok uteliggere der i byen. Jeg sto opp, spiste min brødskeive og begav meg til Volkswagen-stedet. Jeg spurte etter diakonen som jeg hadde fått navnet på, og dermed kom det to menn fram til disken der jeg sto. Begge var adventister. Jeg fortalte hele historien, men da de tok meg i nærmere øyesyn, ble de litt skeptiske. Fremtoningen og min påkledning pekte ikke mot en predikant. De ba meg vente litt. Da de kom tilbake, sa de at Dorkasdamen (kona til den ene) ville gi meg beløpet fra hjelpeskassen. Dette ba jeg meg fritatt fra. Jeg ville rett og slett bare låne pengene fra disse to herrene. Etter noe om og men ble det avgjort at jeg skulle få låne pengene til pumpa.

Alt ordnet seg, men så var det transport østover igjen til den gamle "«pumpe-stasjonen». Nesten all transport i USA er jo basert på privatbil, så det eneste for meg var å prøve å få haikere. Flere biler kom på

hovedveien, men ingen stoppet. Til slutt var det en bil som kom og parkerte på andre siden av gaten. Mannen kom ut og krysset gaten like foran meg. Jeg spurte ham om han skulle østover, og det skulle han. Jeg dristet meg da til å be om å få sitte på til dette stedet, men han vegret seg og sa at fruene, som var med i bilen, aldri ville at de skulle ta på haikere. Jeg spurte ham så om jeg kunne gå fram til bilvinduet og få snakke med henne mens han ordnet sitt ærend. «Ja, men det hjelper nok ikke,» var svaret.

Mens mannen var inne, fikk jeg en lang prat med kona som først var ganske reservert. Men før mannen var tilbake hadde alt ordnet seg. Hun byttet plass med sin tenåringsdatter, som flyttet fram til faren, og selv satte hun seg ved siden av meg i baksetet. Vi fikk en lang og god samtale. Hun var spesielt interessert i å samtale om adventistene og deres tro. Det ble nesten som et forhør. Jeg ga henne flere bibelstudier etter hvert som kjøringen fortsatte. Til slutt syntes det som at hun var tilfreds. Hun forsto at jeg var den jeg hadde gitt meg ut for. Så fortalte hun om at de selv var baptister. Vi fikk en veldig fin reise sammen. Ved veis ende ville de gjerne få hilse på min familie. Jeg ble igjen ved bensinpumpa, og de stoppet ved indianer-motellet. Der møtte de Maj-Britt og barna og fikk en lengre prat. Da de så var klare til å kjøre, håndhilste de til et hjertelig farvel. Idet fruene tok Maj-Britt i hånden, lå det noen sammenbrettede dollarsedler der, som skulle være til motellet.

Hele opplevelsen står ennå for oss som en sterk Herrens ledelse og hjelp, og ikke noe flaks.

Kjære leser: Har du en opplevelse fra ditt liv? Del den med oss!

Første rekke - Erna Stavem, Hanna Bjaanes, Inger, Esther Bjørklund, Esther Henriksen, Søster til fru Wiik, Magnhild Larsen, Randi Frivold. Andre rekke: Mathias Melsæter, Bjarne Hogganvik, Herbert og Della Hanson, Paul Frivold, Trygve Beckhaug, Filip Nordheim. (Mange ble blendet av blitzen og lukket øynene.)

ONSRUDKORET 1932 - 1933

Brev fra Mathias Melsæter

Det begynte med at vi i bladet vårt refererte til Della Hanson som Stella Hanson. Mathias ringte for å korrigere dette og kunne fortelle om Della Hanson at hun var en utøvende konsertpianist og korinstruktør. Som kjent var familien Della og Herbert Hanson bestyrerektepar på Onsrud Misjonsskole i 1930 årene og ledet dessuten vår virksomhet i Ethiopia i mange år. Mathias Melsæter skriver:

«Kjære venn og bror! Sender med noen ord om Onsrudkoret 32/33. For meg ble det en fin fortsettelse av min interesse for korsang siden jeg hadde sunget i mannskor hjemme i Molde. Dessuten merket jeg meg en pike med en nydelig stemme, som åtte år senere ble min kone, Inger Johanne. Della var en glimrende dirigent og pianist, og da hun komponerte Salme 100 i kryss ble den glansnummeret vårt og er det i det koret jeg synger i og dirigerer hjemme.

Onsrudtiden ble uforglemmelig god og

ble mitt åndelige anker i livet. Venner for livet ble Alf Lohne, Ivar Loe, Paul Frivold, Erling Bjånes, Filip Nordheim, geniet som var min værelseskamerat første året, Aksel Steen, Jakob Rask Arnesen, Arne og Dyre Dyresen og mange flere.

Della Hanson debuterte i Aulaen i Oslo før min tid på skolen og fikk flott omtale. Som ønske fra oss spilte hun «Stormen» som handlet om en gjetergutt ute i fjellet og en storm med torden nærmet seg. Han sang og den lød hele tiden, tordenen ble sterkere etter hvert med klimaks så det dundret fra pianoet. Paul Frivold husker det, tenker jeg, Randi også.

Det var stor sorg på skolen da det ble kjent at Hansons skulle reise. Noen, bl.a. Karl Johan, svogeren min, hadde lenge kontakt med dem. Inger traff dem også ved Norgesbesøk.

Takk for fine artikler i pensjonist-bladet gjennom mange år. Gud velsigne deg og ditt arbeid.”

Pensjonister på tur med en 119 år gammel "Turist"

Av Gunnar Myrmo

Onsdag 14. juni var dagen for S.D.A. pensjonistenes årlige tur. Det er vel slik at noen hver undrer på hvor årets tur skal gå ved årets begynnelse. Det kan vel også være slik at noen snakker sammen om steder i overkommelig nærhet for en dagstur. Etter hvert kom det da for dagen at turen skulle gå i "østerled" – til Halden og så opp over Haldenvassdraget like på denne siden av svenskegrensen. Og som det senere kom for dagen var det visstnok ingen som hadde tatt denne turen før. Så dette så ut til å bli interessant.

Bussen startet som vanlig på Ulsrud. Første stopp var fergekaia i Moss hvor de 18 fra Vestfold ble tatt med slik at tallet på bussen til slutt ble hele 48 stykker. Nevnes bør det også at den eldste av alle disse "unge" menneskene var bror Sjølyst som en uke etter fylte 93 år!

I Halden var det stopp for både åndelig og fysisk mat. Da det ikke var plass i Adventkirken, hadde vi med vannlig imøttekommenhet fått låne Baptistkirkens vakre festsal. Unionsformannen, Tor Tjeransen, ga oss først den åndelige maten. Og ikke bare talte han Ordet, men han ledet også sangene på pianoet. Vi benyttet baptistenes gode sangbok også. Br. Tjeransen ga oss også nyheter fra arbeidet i Norge - både her og senere også på bussen. Nevnes må det at br. Robert Hansen var med i år også. Så var det tid for lunsj. Og vi ble nok ikke skuffet i år

heller, maten var helt topp! Hjertelig takk til kokken, Kirsti Bøhmer, med hjelper.

Og så var vi på vei opp Haldenvassdraget. Bussen tok oss så opp til stedet hvor vi gikk om bord i M/S "Turisten". Været var vakkert og stemningen god. Haldenkanalen har vært trafikkert hver år fra 1877. Første passasjerbåt var D/S "Engebret Soot", som i 1887 ble avløst av D/S "Turisten". Denne båten gikk i passasjertrafikk helt fram til 1963. Det var et stort savn da den ble tatt ut av trafikken. Så i 1995 ble en ny båt innkjøpt og fikk navnet "Turisten". Dette var et populært tiltak – og den vakre og uberørte Haldenkanalen med Nord – Europas høyeste sluser, ble igjen tilgjengelig for publikum. Brekke sluser er første slusestasjon. Som før sagt er dette Nord – Europas høyeste med sine 26,7 meter! Det var i høyeste grad slående å se hvordan vannet med sin enorme kraft løftet båten helt opp i slusen. Så gikk båten inn i neste sluse for å bli løftet ennå høyere. I denne slusestasjonen er det fire sluser, og når den siste åpnes, er det bare å fortsette på den neste innsjøen, Asperen. Turen gikk så videre opp til Strømfoss hvor vi da gikk på bussen som sto og ventet. Så startet hjemturen hvor det under veis ble servert forfriskninger.

Turen var en opplevelse. Norge er et opplevelsens land – alltid noe nytt – noe interessant – noe uendelig vakkert å ta

Karen Fonn og turlederen, Robert Hansen.

med seg i livets minnebok. Og la meg til slutt sitere et par setninger fra den lille orienteringen du kunne ta med deg fra båten: "På denne ferd, med en høydeforskjell på nesten 40 meter, kan alt hva norsk natur har å by på, oppleves. De store innsjøer, de trange kanaler, de høye sluser, grønne gressvoller med småbruk,

kuer og brekende sauer, de åpne landskap med åker og eng, og de store skoger – som lener seg helt inntil vassdraget og danner en ramme omkring båtens stille ferd."

Så til slutt: En hjertelig og dypfølt takk fra fornøyde deltagere.

*«Visse forhold gir meg tre hovedstadsavis-
ser på frokostbordet hver morgen. Hvis
det ikke er oppdrag som venter, kan avis-
lesningen fylle tiden til ut på ettermidda-
gen. Senere er det TV-nyheter fra Norge,
Sverige, Sky News eller CNN. Denne uken
her på fredelige og isolerte Halvorsbøle,
med givende møter og samvær med
«gamle» venner fra morgen til kveld, har
jeg ikke lest en avis eller sett på fjernsyn.
Jeg har ingen anelse om hva som har
skjedd der ute i verden. Og jeg har ikke
savnet noe!»*

*Slik innledet Jakob Rask Arnesen den
tradisjonelle allsangen fredag kveld med
fem utvalgte sabbatssanger, skrevet av
John G. Matteson og hans elev og sekre-
tær i Amerika 1892-96, Erik Arnesen.*

Seniorstevnet 2006 på Halvorsbøle,
Jevnaker, er nå historie. Seks begiven-
hetsrike dager er forbi og vi er mette av

GUDS ORD —

Av Øivir

Fotos: F

mange inntrykk, tilfredse etter et samvær
som dekket våre behov for åndelig inspi-
rasjon, gjensyn med kjære, gamle venner
og forunderlig fredelige omgivelser, som
gav mulighet til meditasjon og åndelig
velvære.

SDA-arbeideres Pensjonistforening
hadde ansvaret for sammenkomsten.
Søsterforeningen fra Danmark var med-
ansvarlig. Styrene for de to foreninger var
garantister for et meningsfylt opphold.

VÅRT ARVEGODS

Gjertsen

rdis Liset

En person må berømmes framfor alle andre: formannen for den norske for-eningen, Rolf H. Kvinge. Han hadde i månedene før treffet metodisk forberedt det hele. Program, økonomi og gjennom-føring var forbilledlig.

Det begynte med registrering tirsdag 8. august. I resepsjonen på hotellet styrte Kari og Tor Lisle virksomheten. De hadde allerede mandag flyttet inn på hotellet og etter godt skjønn fordelt rommene. 105

deltagere, fra Dannark, USA og Norge skulle ha plass, og det fikk de. Vår kasserer, Knut Heiberg, sørget for at betalingen for oppholdet «kom i hus». Etter hvert som deltagerne ankom begynte summingen av hilsener og småprat å fylle rommene. Denne behagelige summingen av glade og forventningsfulle mennesker ble et kjennetegn på samværet, særlig i pausene mellom mat og møter. Det var tydelig at deltagerne satte pris på samværet.

Vi hadde mye sang og musikk på møtene. Thorgeir Sjøvold, en av våre yngre predikanter og et menneske med stor muskalsk innsikt og kunnskap, hadde ansvaret for den første kvelden. Han sto i sentrum da vi nylig fikk ny sangbok, og den første kvelden ble vi ført inn i menighetens sangskatt.

Det var andakt ved bordene hver morgen og det var pastor Bent Nielsen, lede-

Det er ikke vanskelig å bli i godt humør og "la praten gå" i de deilige omgivelsene vi hadde på seniorstevnet på Halvorsbøle.

ren for vår danske forening, som hadde ansvaret og gjennom korte, fyndige morgenandakter slo an tonen for dagen. Frokostmåltidene, lunch og middag og ikke å forglemme «smågodtkos» hver kveld, ble tilberedt av Yvonne og Jan Cederstrøm. Yvonne er fysioterapeut og ledet også ut i passende «gymnastikk» mellom møtene, mens Jan, opprinnelig fra Sandnes, og gjennom mange år kjøkkensjef ved våre institusjoner i England og Sverige, hadde hånd om matlagingen, assistert av kone og med noen få medhjelpere. Søsteren Siw kom på besøk i helgen og tok på sin ferme måte del i arbeidet. Jan har sin yrkesmessige bakgrunn fra Skodsborg Badesanatorium og tilberedte et vegetarisk kosthold som møtte alle våre ønsker og behov.

«Guds Ord - Vårt Arvegods» var stevnets åndelige tema. Ole Kendel, vel kjent og avholdt her hjemme som ungdomsleder i den gamle VNU, som divisjonens ungdomsleder, leder for arbeidet vårt i

Pakistan og nå som formann for Den danske union, hadde ansvaret for de daglige, åndelige møter og for sabbatsgudstjenesten. Vi satte pris på Oles varme og personlige forkynnelse, og ble sammen med ham trukket inn i et inspirerende og hjertevarmende miljø.

Paul Liseth, lektoren fra TVS, er et fyreverkeri av en mann med frapperende kunnskaper innen kirkehistorie. «Vekkelse og hverdagskristendom i Norge fra 1900» var hans tema. Undervisningen omfattet særlig Hans Nielsen Hauge, hans liv og forkynnelse og hans betydning for kristenfolket, men også for folk flest. Gründeren, forkynneren og fengselsfuglen Hans Nielsen Hauge har satt dype spor etter seg og står for idealer og en hverdagskristendom som er livgivende.

Harald Bunes er også lektor på TVS. Hans fagfelt er naturvitenskap, og elevene på TVS får gjennom ham en fin motvekt mot de ideer som såkalte for-

Irene og Johan Elisenberg har gjort en kjempeinnsats for foreningen.

skere forfekter om evolusjon og utvikling. Også vi ble utfordret gjennom hans undervisning og kunne ta med oss innsikt og forståelse av det bibelske budskapet om Guds skapelsesverk.

På onsdagskvelden fikk vi oppleve et nytt møte med Sverre Valen. Vi fikk også med oss hans far Tor S. Valen. Sverre er viden kjent i Norge, men også i det store utland. Han skapte Sandefjord Jentekor og andre kor, og det er også hans fortjeneste at Adventsangerne så dagens lys og fikk en musikalsk kvalitet vi gler oss over. Sverre Valen har fått mange utmerkelser, bl.a. Ridderkorset av St. Olavs Orden. Det som gler meg er hans store kjærlighet til faren, Tor S. Valen, pastor, forkytter, forfatter og en sann kriger for Herren.

Flere utflukter ble arrangert. Torsdag besøkte vi Folkemuseet på Bygdøy. Gunnar Aune hadde arrangert en omvisning, bl.a. til det gamle Kristiania/Oslo, og deltagerne nød anledningen til å gjen-

oppleve gamle dager. Fredag gikk turen til Glassverket på Hadeland og et interessant veveri, Grinakervev, utviklet på en gammel gård på østsiden av Randsfjorden. Noen kjøpte seg busserull og andre skaffet seg damaskduk, mens resten koste seg med ispinne på gårdstunet.

Per og Monica de Lange! Hvem kjenner ikke dem? Nok en uforglemmelig aften med sang og musikk som beriket oss. Ernæringsfysiologen, predikanten og musikanten Per delte med oss av sine kunnskaper. «Håpet og helse» var temaet.

Jakob Rask Arnesen ledet allsungen fredag kveld og ved gudstjenesten sabbats formiddag. Hans presentasjon av sangene bar også preg av et menneske som i høy alder fremdeles husker sin gamle far og hedrer dennes minne. Nå var Erik Arnesen, en av våre åndelige høvdinge, vel verdt å minnes. De mange sanger i vår salmebok, som er forfattet av ham, og sannhetsbøkene han satte sitt stempel på, tilhører jo også det vi kan

Kjøkkensjefene Yvonne og Jan Cederstrøm tryllet fram de nydeligste retter.

kalle for vårt arvegods i Guds menighet.

David Havstein, som nå er formann for vårt østnorske distrikt og sønn til Anni og Harry Havstein, venner fra Onsrudtiden, talte til oss varmt og inderlig fredags aften. Det var godt å lytte til Guds Ord idet sabbatstimene kom til oss på nytt.

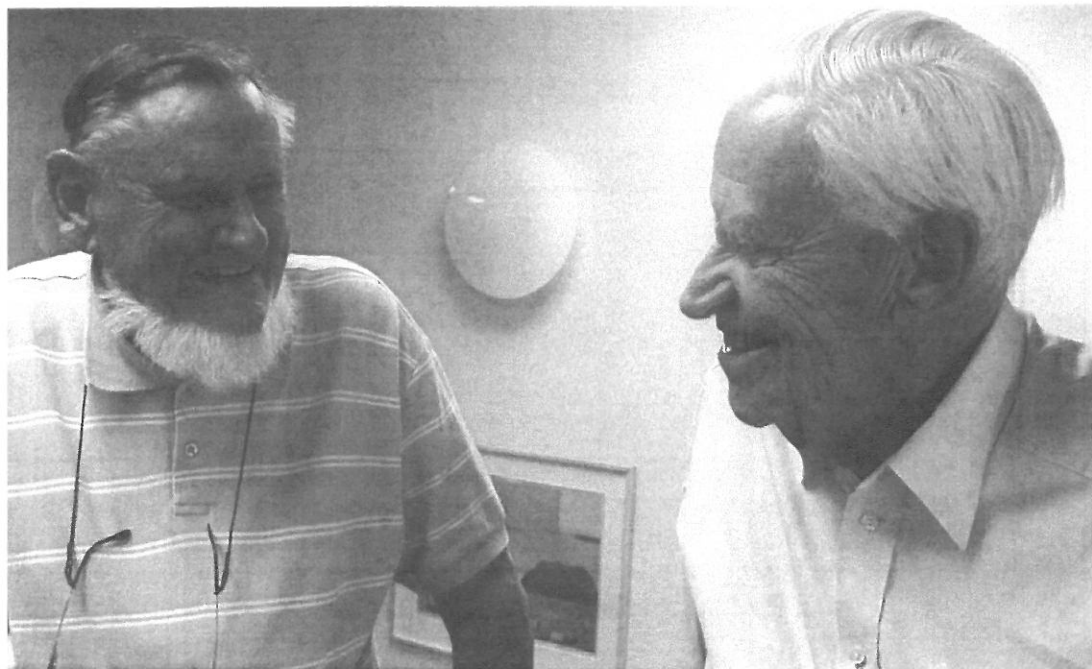
Sabbatsskolen ble ledet av Birthe Bayer fra Vejlefjord i Danmark og tidligere skolesekretær i DNU. Hun hadde valgt ut to dyktige sabbatsskolelærere, Walder Hartmann, skolemann, redaktør og pastor fra Danmark og vår norske Paul Liseth. Det kom inn betydelige beløp til misjonen og til vårt hjemlige arbeid ved sabbatsskole og gudstjeneste. Om lag 15.000 kroner fant veien til kollektkurvene på sabbatsdagen. Det er velsignet å tilhøre et folk som har sans for å gi av sine midler til Guds sak.

Solveig Gudmundsen fra Skien var et spennende innslag i vårt program. Hun

har en fortid som sykepleier og lektor i sykepleievitenskap ved Telemark Sykepleierhøgskole. Hennes tema var «Hvem er jeg ? Hvor godt kjenner jeg meg selv?» Undervisningen ble fremført på en lavmelt, men inntrengende måte. Forsamlingen fikk mye å tenke på og hadde mange spørsmål til henne. Sporty, som hun er, sang hun på oppfordring solo for oss. Også den delen av hennes nærvær i vår forsamling gav glede.

«Ungdomsmøtet» lørdags kveld ble innledet av Tore Sognefest fra Hardanger/Bergen og bosatt i Telemark. Gjennom sin presentasjon av fem allsang-er, og sitt vitnesbyrd om hvordan han fant fram til adventsannheten sammen med sin kone, formådde han å styrke oss i troen og gleden ved å være Syvendedags Adventister.

Ved selve møtet møtte vi mennesker som på en særlig måte har bidratt til å

Hva er det for noe lureri Jakob Rask Arnesen og Johan Elisenberg nå har pønsket ut?

fremme av Guds sak. Mary Nygård søkte Herren på våre vegne. Den pensjonerte sykepleieren bærer med seg en historie av skremmende og spennende opplevelser på misjonsmarken. Ved en anledning ble hun tatt til fange av Viet Cong da hun arbeidet i Vietnam. Hun ble mirakuløst berget da hun var truet på livet. Gunvor Wollan og Reidun Norlemann Endresen leste egne dikt og Anna Sigfusdottir Johansen sang sine vakre, sjelsstyrkende sanger. Maria Hauge Molvik ble intervjuet om sin tid som sykepleier i Etiopia og kunne fortelle om sitt møte med den etiopiske keiserfamilie. Hun møtte en av prinsessene da denne var i sin ytterste nød etter en vanskelig barnefødsel og fikk hjelpe henne og familien til en nærmere forståelse av vår himmelske Far og hans godhet.

Vi kalte sanggruppen «Valen-kvartetten» og fikk en musikalsk og åndelig opp-

levelse da sangerne etter få øvelser formådde å formidle budskapet i Den 100. salme med musikk av Della Hansen, tante til Maria Molvik og hustru til vår mangeårige bestyrer ved Onsrud Misjonsskole. Familien Della og Herbert Hanson var gjennom mange år misjonærer i Ethiopia, og Della ble sjef for keiserens hushold og rådgiver for keiseren. Irene Eide Elisenberg holdt andakt til slutt. Budskapet var kort og engasjerende. Vi fikk noe som gjennom dagene som kommer vil hjelpe oss til å holde oss nær til Herren. Han er vårt håp og vår trøst under alle livets forhold.

Vi hadde en fin tid på seniorstevnet. Det var godt å være sammen. Vi gledet oss over samværet med gode venner og dro hjem styrket i troens fellesskap. Neste år setter vår danske søsterforening oss møte i Thisted ved Limfjorden.

som du har unormale funn i urinprøven. Har du det, vil du bli sendt videre til spesialundersøkelser som kan avsløre tilstanden.

Feil i hormonproduksjonen

Flere av hormonene som dannes i kroppen vår, påvirker blodtrykket, enten ved at de virker på hjertet og blodårene, eller ved at de påvirker væskebalansen i kroppen.

Sykdommer eller tilstander som endrer hormonproduksjonen kan derfor føre til forhøyet blodtrykk.

Et eksempel på dette er sukkersyke (type 2): Personer som har diabetes type 2, har for mye av hormonet insulin i blodet. Man tror at insulin påvirker muskellcellene i blodåreveggen og får dem til å trekke seg sammen. I hvert fall er sukkersyke forbundet med økt risiko for høyt blodtrykk.

Et annet eksempel er binyrene, som produserer saltregulerende hormoner og stresshormonene adrenalin og noradrenalin. Noen få av de som har et svært høyt blodtrykk, har en hormonproduserende svulst i binyrene. En slik svulst kan fjernes ved operasjon, og personen vil da få et normalt blodtrykk etterpå.

Stress

Stress kan føre til høyt blodtrykk fordi kroppen skiller ut hormonet adrenalin som svar på stress. Adrenalin får musklene i blodåreveggene til å trekke seg sammen. Vi får alle høyere blodtrykk når vi befinner oss i stressende situasjoner, dette er en normal og hensiktsmessig reaksjon. Men dersom stressnivået er høyt over lengre tid, tror man at dette kan bidra til at blodtrykket blir varig forhøyet.

Trange blodårer

Noen mennesker kan ha medfødte trange partier i hovedpulsåren eller i pulsårene som går til nyrene. Dette fører til høyt blodtrykk fordi det krever større kraft å presse blodet gjennom de trange partiene.

Ved forsnevring i hovedpulsåren, vil personen ha høyt blodtrykk i de områdene av kroppen som får blodforsyningen før forsnevringen, dvs hodet og armene. Nedenfor forsnevringen, i underkroppen og i beina, vil trykket være lavt. Denne typen forsnevring kan helbredes ved operasjon, og personen vil da få et normalt blodtrykk etterpå.

Kosthold

Stort inntak av salt kan føre til høyt blodtrykk. Det er fordi saltet binder vannet til seg, blodvolumet blir større, og hjertet må jobbe hardere.

Høyt alkoholinntak er en annen grunn til at blodtrykket stiger.

Medisiner

Noen medisiner kan føre til høyt blodtrykk. P-piller og østrogenstatning kan føre til at blodtrykket går i været hos noen få kvinner, som ser ut til å være ekstra følsomme for virkestoffet i medisinen. Derfor skal alltid blodtrykket kontrolleres før og etter at man har begynt med den typen medisiner.

Svangerskapsforgiftning

Ett av symptomene ved svangerskapsforgiftning er høyt blodtrykk. Et annet symptom er eggehvitestoffer i urinen.

KIRKEINNVIELSE

I JOS, NIGERIA

**Av Russel Staples,
prof. emeritus, Andrews University**

Sabbats morgen 10. juni kom 500 medlemmer fra Jos-området sammen for å feire innvielsen av en ny kirke. Den er bygd på høyden over Abuja-Jos hovedveien, har normalt plass til 250, og kunne ikke ta imot alle som kom. Kirkebygningen var derfor fylt til siste plass og hadde deltagere som sto tett i tett rundt bygningen og tok del i den to timer lange innvielsesgudstjenesten.

Denne begivenheten markerte avslutningen av en uke i åndelig fellesskap, bønn, bibelstudium og vitnesbyrd, som resulterte i dåp av 29 nye troende i den nylig innviede kirken sabbats morgen 17. juni.

Et år tidligere hadde dr. Børge Schantz, tidligere formann for Nord Nigeria Misjonen, sammen med den pensjonerte pastoren, Patrick Boyle fra Stanborough Park menigheten i England, og dr. Hyonsok Doh, pastor i en koreansk menighet i Maryland, USA, arbeidet i Jos. Gjennom fire uker hadde de hatt en møteserie i Jos området i 2005. Møtene styrket arbeidet i dette området. 20 nye medlemmer ble døpt i 2005 og denne gruppen vokste fram til den nye dåpen i 2006.

Behovet for et nytt menighetslokale i Bukuru-området gav støtet til at dr. Shantz og andre medlemmer av evangelistgruppen satte ned en byggekomite, som ble ledet av dr. John Nengel, professor ved

Foto: Børge Schantz

Jos Universitet. Gjennomføringen av byggeplanene fant sted bl.a. gjennom E-mail- korrespondanse mellom Nigeria og Europa/USA.

Forut for selve innvielsesseremonien ble det i Jos området arrangert et seminar, og 75 utsendte fra flere misjoner i Nigeria tok del. Deltagerne fikk godkjent seminaret i sitt studieprogram ved Andrews University.

I forbindelse med seminaret var det blitt utviklet 8 forenklede trospunkter i Hausa-språket. Ved kveldsmøtene var det om lag 800 mennesker til stede og mange tok imot adventbudskapet.

Jeg følte meg oppmuntret ved å få oppleve den veldige veksten menigheten har i Nigeria og erfare de mange utfordringene menigheten har i dette landet. Situasjonen preges av et annerledes miljø og en fremmedartet kultur. Menneskene lever her med en større bevissthet om kosmisk mørke og den overveldende seier og kraft som manifesteres gjennom Jesus Kristus. Vi erfarte Mesterens nærhet og hjerter som fyltes av glede og håp gjennom antagelse av evangeliet.

Herrens bøn (7)

"Vor Fader,
du, som er i himlene!
Helliget blive dit navn,
komme dit rige,
ske din vilje,
som i himlen således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød,
og forlad os vor skyld...

Af Hans Jørgen Schantz

Som vi hver dag skal bede om 'dagligt brød', skal vi også hver dag bede 'forlad os vor skyld'. Gud har skabt os på den måde, at vi hver dag behøver brød. Det er vi alle enige i. Vi behøver også hver dag tilgivelse.

Det skyldes synden i verden og synden i os, derfor må vi hver dag bede. 'forlad os vor skyld'. Det er ikke så populært, men det er lige så nødvendigt som at bede om brød. Som vi hver dag behøver føde, behøver vi hver dag tilgivelse. To store behov ligger i disse bønner: 'giv mig dagligt brød' og 'forlad mig min skyld'.

Behovet for føde er universelt. Det er utroligt, hvad mennesker kan præstere for at skaffe sig føde og for at overleve. Der

er mange spændende beretninger om dette.

Det er endnu vigtigere at få behovet om tilgivelse dækket, fordi det gælder evigt liv. At tale om synd er ikke populær tale. Man er villig til at tale om menneskelige fejl og ufuldkommenheder men ikke om synd. Videnskaben bortforklarer det syndige som 'arv', 'miljøskade' og 'sygdom'.

Denne bortforklaring er årsag til, at der er så lidt længsel efter Gud. Et inderligt forhold til Gud skabes ved denne erkendelse: Jeg er en synder. Det er vi i høj grad. Tænk blot på alt det, som vi ikke får gjort. De mange krav omkring os, som vi ikke får dækket.

Gud den usynlige dækker det synlige forkerte, som vi gør. Han fjerner det, som om det aldrig har været der. Tilgivelse tager alt det synlige bort. Det er efter tilgivelsen, som om det aldrig har været der.

Gud den fuldkomne Fader tilgiver, elsker og læger. Hans tilgivelse er en vidunderlig gave.

Det mest vidunderlige er, at i den troendes hjerte bor Gud og hans kærlighed råder der. Gud har dette store ønske, at han gerne vil give tilgivelse til alle, der hungrer og tørster efter den. Det sker ikke, fordi vi er værdige, for vi er uværdige, men han er nådig og giver den gerne.

Dette at være en bevidst synder er en lykkelig tilstand at befinde sig i. Lykken består i, at eje dette konstante behov efter Gud. Guds tilgivelse mætter, skaber velvære og gør glad, fordi den tilgivne gennem denne proces kommer Gud nær.

Lad os bede:

Kære himmelske Fader giv mig denne vigtige selverkendelse, at jeg er en synder, og hjælp mig ind i denne lykkelige tilstand, at jeg hele tiden behøver dig. Amen!

FORENINGEN FOR DANSKE ADVENTISTSENIORER

For den del år siden organiserede en gruppe pensionerede adventistpræster en forening, der skulle søge å formidle det fællesskab, som de havde fundet indbyrdes, videre til alle, der havde arbejdet for Adventistkirken eller en af dens institutioner i kortere eller længere tid.

Den oprindelige forening har siden udviklet sig til at gøre en indsats for alle adventister, der har nået eller nærmer sig pensionsalderen.

Hva får du ut af at blive medlem ?

1. Adgang til alle foreningens arrangementer.
2. Medlemsbladet Aktiv Pensjonstid - indeholder relevante artikler for personer i den tredje alder – reportager, interviews, nyt om gammelt m.v.
3. Det elektroniske nyhedsbrev: Seniorstafetten, der utsendes månedligt.
4. Aktuelle og relevante tilbud, der kan styrke ditt forhold til kirke og menighed, m.m.

Formand: Bent Nielsen, telf. 65 90 25 70 (dk)
Bestyrelse: Birthe Bayer, Anne-Britt Fejersén, Walder Hartmann, Aase Koføed, Gerda Møller, Villy Rasmussen.

Aktiv Pensjonstid

Organ for SDA-arbejderes Pensjonistforening

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsøns gt. 20B. 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80
E-post: oivind@gjertsen.com

Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:
Birthe Bayer
Tranevej 11, Daugård
Telefon 75 89 61 95

Ekspedition og kasserer i Danmark:
Gerda Møller, Hvidovrevej 329B, 3.mf.,
2650 Hvidovre. Tlf. 36 78 06 80

SDA-arbejderes pensjonistforening i Norge
Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Rolf H. Kvinge
Saltnes haveby 8, 1642 Saltnes. Telefon: 69 28 02 22
E-post: rokvinge@online.no

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf.: 22 32 44 09
E-post: ra-ames@online.no

Kasserer: Knut Heiberg
Fagerliveien 3, 1820 Spydeberg. Telefon: 69 83 77 36

Postgirokonto: 1135 11 20438

Eventuell retur sendes til:
AKTIV PENSJONSTID
v/for Lisle
Nedslagsveien 1, 0687 Oslo
Tlf. 22 74 57 56

NORGE

P.P.

Noa's ark

Alt jeg trenger å vite har jeg lært av Noa's ark: 1. Kom ikke for sent til båten. 2. Husk: Vi er alle i samme båt. 3. Legg planer for framtiden. Det regnet ikke da Noah bygde Arken. 4. Sørg for at du er i god form når du blir 600 år. Det kunne hende at noen ba deg om å gjøre noe riktig stort. 5. Ikke lytt til folk som kritiserer. Gjør du bare jobben du har fått. 6. Bygg din framtid i høyden. 7. Reis for sikkerhets skyld to og to. 8. Stor hastighet er ikke alltid en fordel. Sneglene var ombord i Arken sammen med leopardene. 9. Når du stresser, sørg for å la deg drive med strømmen. 10. Husk: Arken ble bygget av amatører, Titanic av profesjonelle båtbyggere. 11. Uansett stormen: Når du er i Guds selskap, venter det deg alltid en regnbue